

IATĂ, AICI ESTE UNUL MAI MARE DECÂT SOLOMON

... Probabil că Dumnezeu l-a spus să plece de lângă Lazăr, pentru că acesta urma să moară. Familia aceea a trimis zile în șir după El, dar Isus nu s-a dus, ci și-a văzut de drum.

La

urmă, Lazăr a murit, iar El a știut ceasul când s-a întâmplat aceasta. Vedeți? Atunci s-a întors spre ucenicii Săi și le-a spus că Lazăr doarme. Ei nu au înțeles cuvintele Lui, ci au crezut că el chiar dormea. Atunci Isus le-a spus clar, pe limba lor: „Lazăr a murit. Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum haidem să mergem la el și să-l trezیم.” (Ioan 11.14-15,11). Înțelegeți?

Când

a ajuns la mormânt, Isus a spus: „Tată, îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” (v. 41-42). Vedeți, nu a spus că ar fi ieșit vreo putere din El.

Dumnezeu își folosea darul, arătându-l Fiului Său ce să facă. Dar când l-a atins femeia cu scurgerea de sânge, atunci ea a fost cea care s-a folosit de darul Lui, prin credința care era în ea. Înțelegeți? Aceasta este diferența. Este vorba de credința voastră, nu a mea. A voastră! Voi faceți aceste lucruri prin credința pe care o aveți.

Este o vizită foarte scurtă și o mulțime de oameni adunați aici, de aceea îmi pare rău că va trebui să plec atât de repede, dar sunt foarte obosit. Așa trebuie să fie. Știu că deseară veți avea aici, la biserică, o adunare de botez. După mine va vorbi fratele Ned Iverson, care va ține adunări în continuare. Vă sfătuiesc să veniți să-l ascultați.

În seara aceasta va trebui să încheiem devreme, ca să pot ajunge la motel și să mă pregătesc, pentru că mâine dimineață, cu câteva ore înainte de revărsatul zorilor, voi pleca spre casă. Am de condus o mie o sută de kilometri, ca să ajung acasă la ora trei sau patru după-amiaza. Apoi, săptămâna viitoare voi fi la „Palatul vitelor” în Los Angeles.

Voi merge împreună cu familia mea, dar nu voi avea zile libere, decât cele una sau două zile de condus între locurile de adunare, până în septembrie. Sunt chemat în multe locuri, așa că rugați-vă pentru mine.

Eu nu sunt un om prea mare. Dacă aș fi fost atât de robust ca păstorul vostru, cred că aș fi putut vorbi neîncetat, zi și noapte. Desigur, prin aceasta nu vă spun că ar trebui să-i cereți să stea zi și noapte în slujbă. Astăzi, când vorbeam cu micuțul frate Ned, păstorul chiar mi-a spus: „Ar fi bine să-ți pot da și ție din puterea mea.” Ar fi foarte bine, pentru că el este atât de mare și robust, iar eu am fost întotdeauna mărunțel.

Odată, când lucram pentru Compania de Servicii Publice, după ce am urcat treptele ca să ajung la operatorul de distribuție a lucrărilor, doamna Ehalt mi-a zis:

„Billy, știu întotdeauna când vii, pentru că ești cel mai mărunțel om care lucrează la Compania de Servicii Publice, dar și cel mai gălăgios.”

„Ce să fac, Edith, trebuie să fac zgomot ca oamenii să știe că sunt prin apropiere.”

Cred că vi i-am prezentat pe toți frații, la rând. L-am omis pe unul singur în adunarea anterioară; este vorba de un tânăr care era un metodist convins atunci când a ieșit din seminarul teologic. El are un frate

care este un om cu vază în Asbury, Wilmore, Kentucky. Tânărul acesta și familia lui au pășit și au primit botezul cu Duhul Sfânt, predicând Evanghelia deplină. Acesta este fratele Collins, Wilbur Collins. Unde ești, Wilbur? Este undeva mai în spate. Vrei să ne spui câteva cuvinte de acolo, sau vii aici în față? Spun aceasta, pentru că aș vrea să vă arăt un metodist care a primit Duhul Sfânt; altul decât fratele Neville. Vino înapoi și spune câteva cuvinte.

Mai este și fratele Junior Jackson. Te-am prezentat, frate Jackson, nu-i așa? Un alt metodist înrăit care a primit botezul cu Duhul Sfânt.

Pe fratele Collins îl cunosc de câțiva ani, și pot spune că este un creștin scump, un adevărat om al lui Dumnezeu. El și familia lui trăiesc sub îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu. Frate Collins...

(Fratele Collins spune câteva cuvinte).

Îți mulțumesc, frate Collins. Domnul să te binecuvânteze.
Este foarte bine.

Cei din adunare care sunteți metodiști, să nu credeți cumva că spun că voi nu sunteți creștini. Înțelegeți? Dar știți voi ce este biserica pentecostală? Este bunica metodistă ajunsă la un nivel avansat. Vedeți?

Jack Shuler, pe care îl cunoașteți, este tot un mare metodist. Odată eram în Phoenix și mă îndreptam spre Madison Square Garden. El era în sala de spectacole a școlii, iar când l-am văzut, l-am strigat:

„Hei, Jack, n-am știut că ești aici!”

„Frate Branham, n-am știut că vii înapoi, altfel m-aș fi dat la o parte,” a răspuns el.

„Nici n-aș fi venit dacă știam că ești aici. Vezi tu, frate Jack, majoritatea oamenilor care vin la adunările mele sunt pentecostali.”

„Da, din grupul meu.”

„Păi, am crezut că ești metodist,” i-am zis eu.

„Dar nu știi ce este un pentecostal?” a răspuns el.

„Nu.”

„Pentecostalul este un metodist drept-credincios.”

Mulți dintre voi îi cunoașteți pe Jack, pe bătrânul Bob și pe toți ceilalți: niște creștini adevărați.

Eram la Colegiul Luteran Betania, unde am fost chemat pe platformă ca să fiu luat la întrebări. El m-a numit „ghicitor cizelat”, dar Domnul l-a cercetat în privința aceasta și mai târziu am fost chemat din nou ca să-mi ceară iertare. Am mers împreună la un subsol unde fusese așezată o masă bogată, și atunci mi-a zis:

„Frate Branham, aş vrea să-ți pun câteva întrebări, dar în primul rând, vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru ce am spus în scrisoarea aceea.”

„Este în ordine,” i-am răspuns eu. „Nici nu m-am mai gândit la ea.”

„Aş vrea să-mi spui dacă noi, luteranii, avem vreo şansă.”

„Sigur că da,” am răspuns eu.

„Ce avem noi?”

„Aveți Duhul lui Dumnezeu. ” Pentru studenții care nu puteau să-și achite cheltuielile, ei aveau câteva hectare de culturi de porumb, pe care munceau ca să poată plăti.

Astfel, i-am zis: „Odată, un om a însămânțat un lan de porumb. A doua zi dimineața, a văzut încolțite două frunzulițe, și a zis: „Slăvit să fie Domnul pentru lanul meu de porumb.” Frate Hedge, avea omul acela un lan cu porumb?”

„Păi, încă nu,” a răspuns el.

„Dar teoretic, îl avea, nu-i așa?”

„Așa este.”

„Aceste frunzulițe sunteți voi, luteranii. Curând, cele două frunzulițe au crescut, și s-a format o tulpină bogată. Aceștia sunt metodiștii. Ei se uită în jos și spun: „Nu mai avem nevoie de voi! Voi sunteți doar o frunză, pe când noi suntem o tulpină.”

„După o vreme, polenul a căzut înapoi în frunză, și astfel a crescut știuletele de porumb, care este identic cu bobul care a căzut în pământ. Aceștia sunt pentecostalii. Vedeți, ei au sămânța originală. Într-adevăr suntem plini de paraziți, dar printre noi sunt și câteva boabe. În concluzie, biserica pentecostală este biserica luterană avansată.”

El a înțeles și a spus: „Da, frate Branham, am citit despre lucrul acesta. Noi am luat-o în jos, dar am văzut că pentecostalii sar, tremură și lovesc scaunele. Ce înseamnă aceasta?”

„Este Duhul Sfânt.”

„Dar ce anume îi determină să se poarte așa?”

„Trebuie să se elibereze de presiunea acumulată, să lase aburul să iasă afară.”

„Tu crezi lucrul acesta?” m-a întrebat el.

„Sigur

că da. Problema penticostalilor este că lasă aburul să iasă în felul acesta, în loc să-l folosească pentru a pune o roată în mișcare. Când cineva spune ceva împotriva ta, lasă harul lui Dumnezeu să te cuprindă, și iubește-i pe toți oricum ar fi. Dacă aburul acela ar lucra acolo, dacă ar ieși în stradă, dacă ar aduce oameni înăuntru, și așa mai departe, ar fi pus la o treabă folositoare.”

Să

știți că mie îmi place să-l aud cum fluieră. Dar abia după ce vom trece de graniță, va fi în ordine să scoată aburul pe fluier. Dar deocamdată, să îl punem la lucru ca să prindem viteză.

Păstorul

vostru a avut bunăvoința să mă invite din nou aici, iar dacă va fi cu voia Domnului, după călătoriile pe care le voi face, în toamna aceasta mă voi întoarce pentru câteva seri aici.

L-am

rugat pe fratele Bigby să aducă din nou articolul pe care l-a scris. S-au spus tot felul de lucruri despre mine, așa că am fost numit de la Fiul lui Dumnezeu în carne și oase, până la cel mai ticălos dintre diavoli. Dar ceea ce a scris fratele Bigby a fost sincer, din inimă, și eu apreciez mult aceasta. Nu este un articol care să mă flateze, dar este cel mai bun care s-a scris vreodată despre mine, și s-au scris destule... Eu le-am avut pe toate, dar fiecare a venit și mi-a zis: „Pot să iau și eu un articol, frate Branham?” și m-am trezit că nu mai am niciunul. Înțelegeți?

Astfel,

l-am rugat să mai scoată câteva exemplare, pentru că aș vrea să apară acest articol cu numele lui în următoarele cărți care se vor publica. Cred că aveți și aici cărți, casete și alte materiale, iar fratele Wood poate să vă dea când ieșiți.

Acum

am nevoie de rugăciunile voastre, ale tuturor. Eu mă rog peste tot pentru oameni, dar apoi eu sunt cel care are nevoie de rugăciune. Poate vă este greu să înțelegeți lucrul acesta, dar așa este. Poate am nevoie de rugăciune mai mult decât oricare dintre voi. Dar nu pentru că aș fi bolnav, ci pentru lucrurile cu care mă confrunt în fiecare zi.

Aici

sunt oameni care au participat azi-dimineață la interviuri. Ei știu că este nevoie ca Duhul lui Dumnezeu să meargă în audiență ca să descopere lucrurile ascunse și problemele din viețile oamenilor.

Acesta

este Cuvântul. Noi credem că acesta este Cuvântul. Și Dumnezeu a rânduit în biserică apostoli, proroci, învățători, păstori și evangheliști. Învățătorii, păstorii și evangheliștii sunt cei care aduc Cuvântul. Treaba prorocilor este să-i ajute pe oameni să descopere lucrurile ascunse prin colțuri, să le spună lucrurile care se vor întâmpla și așa mai departe. În ce-i privește pe apostoli, ei sunt de fapt, misionari. Eu nu sunt învățat, dar din câte știu, cuvântul „apostol” înseamnă „trimis.” Este adevărat? Și „misionar” înseamnă tot „trimis.” Eu nu pot să înțeleg de ce vă place mai mult să fiți numiți „misionari” decât „apostoli.” Dar, oricum ar fi, este în ordine cât timp ești trimis de Dumnezeu.

Nu

vă voi răpi mult timp, pentru că imediat va urma un serviciu de botez. Aș vrea să vă citesc puțin din Biblie, și sper că nu-mi va lua prea mult timp.

Aseară

am spus: „Acordați-mi treizeci de minute!” Apoi, în timp ce mergeam pe drumul spre casă, pe când încercam să-mi revin după călătoria făcută în acele sfere, fiul meu mi-a zis: „Cele treizeci de minute au fost, de fapt, o oră și patruzeci și cinci de minute.”

„Nu

se poate să fi stat acolo atât de mult,” am replicat eu, dar după aceea m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că avea dreptate. Dar este ceva deosebit; oamenii mă iubesc și eu îi iubesc pe ei. Acolo am întâlnit câțiva frați, și m-am bucurat să dau mâna cu ei și să le simt inima de sudiști bătând în piept. Chiar îmi place lucrul acesta.

Uneori

simt cum fiecare cuvânt pe care îl spun pătrunde în inimile oamenilor. Fiecare păstor știe când face Duhul Sfânt aceasta. Nu este un sentiment minunat? Așa-i că vă vine să nu vă mai opriți? Vă dați seama că dați peste cap programul adunării, dar nu puteți să vă opriți.

Eu

am acasă două fete, care acum sunt destul de mari și voinice. Una dintre ele are șaisprezece ani, iar cealaltă are doisprezece. Pe una o cheamă Rebeca, iar pe cealaltă, Sara. Sara este mai mică, dar amândouă sunt fetele lui tata. Am și un băiețel pe care îl cheamă Joseph, și care spune că vrea să se facă predicator. Dar eu i-am spus că dacă vrea să ajungă predicator, trebuie să facă o adevărată reformă.

Acum

câțiva ani, tocmai mă întorceam de la o adunare. Fetele erau încă mici, dar mă așteptau până la miezul nopții, când ajungeam acasă. Eram foarte obosit, pentru că mă întorceam din California și condusesem de două sau trei zile. Până am ajuns eu, fetițele s-au dus la culcare pentru că erau foarte obosite. Doar mama lor mai era trează. M-am întins și eu să mă odihnesc, dar pur și simplu nu puteam dormi. Tremuram, eram agitat și încărcat cu lucrurile de la adunări, cu responsabilitatea pentru acele suflete, cu impactul avut de predicarea sângelui lui Isus Hristos în fața tuturor. Frații de aici știu că nu este un lucru ușor.

Eu

cred că fiecare predicator ar trebui să petreacă puțin timp singur înainte de a

urca la amvon, ca să se apropie de ungerea Duhului Sfânt, prin prețul răscumpărării. Mai demult credeam că este suficient să am două picături din sângele lui Isus, dar astăzi avem înaintea noastră întregul preț al răscumpărării, sângele Lui. El Și-a dat propriul sânge pentru voi, cei cărora vă vorbim acum. Aveți grijă să fiți cât se poate de siguri și de respectuoși în adunare.

Deci,

eram foarte agitat și nu puteam să dorm, iar soția mea mă așteptase până târziu, așa că între timp adormise și ea. La un moment dat m-am dus și m-am așezat pe un scaun din sufragerie. Se crăpa deja de ziuă, dar eu stăteam în continuare acolo și mă gândeam la adunare, încercând să înțeleg unele vedenii pe care le avusesem și așa mai departe. Atunci am auzit un zgomot în camera fetelor, care erau foarte aproape de locul unde eram eu.

Se

trezise Becky. Probabil s-a gândit: „Este ziuă, ceea ce înseamnă că tata a ajuns acasă.” A sărit din pat și a trezit-o și pe sora ei, pe Sara... Becky a alergat repede spre mine, slăbuță și înaltă cum era. Sara este mai scundă.

Privindu-le,

le pot compara cu bisericile. Cea mare are o istorie, pentru că există de mai mult timp. Cea mică este ca o biserică pentecostală tânără și micuță, apărută de curând.

Becky

a venit foarte repede, alergând, mi-a sărit în brațe, m-a luat de gât și m-a îmbrățișat. Vă puteți da seama ce era în inima mea. În schimb, micuța Sara, era îmbrăcată cu hainele rămase de la sora ei. Nu știu dacă voi faceți aceasta, dar în familia noastră, hainele rămân de la copiii mai mari, la cei mai mici. Deci, cu piciorușele ei scurte și cu tălpile lungi, Sara venea spre mine încet; ba se împiedica, ba cădea, până când a ajuns în sfârșit.

Când

Sara a ajuns lângă mine, Becky i-a spus: „Ascultă surioară, vreau să-ți spun ceva: eu am ajuns prima, așa că tati este tot al meu! Pentru tine nu a mai rămas nimic.” Micuța Sara pusese deja buza și ochii i se umpluseră de lacrimi, așa că am întins celălalt picior spre ea. Mi-a sărit în brațe dintr-o dată, ca și cum ar fi încălecat o șa, și era gata să cadă. Era tare micuță și avea piciorușele mai scurte decât Becky, care atingea deja podeaua.

Când

Sara s-a dezechilibrat, am apucat-o cu ambele brațe ca s-o prind, iar ea și-a pus capul pe pieptul meu. Apoi, a privit spre Rebeca cu ochisorii ei ca niște mărgele, și i-a zis:

„Ascultă, surioară, vreau să-ți spun ceva: tu îl ai pe tati tot, dar el mă are pe mine toată.”

Vedeți?

Atunci când El ne ia pe brațele Sale, nu ne mai pasă de nimic, nu-i așa? Orice altceva dispare. Aceasta îmi doresc eu și același lucru ar trebui să-l vreți cu toții: să-L lăsăm pe El să ne ia cu tot ce suntem: tot timpul nostru, toate simțurile noastre, tot, să-I dăm Lui totul. Așa este.

Înainte

de a vorbi despre scumpul Său Cuvânt, să citim un mic fragment din El. Să deschidem Bibliile noastre la **Evangelhia după Matei, capitolul 12, de la versetul 38 la 42:**

„Atunci, unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și l-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn, dar nu i se va da alt semn decât semnul prorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta în ziua judecății și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.

Împărăteasa de la Miazăzi se va scula alături de neamul acesta în ziua judecății și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Aș
vrea să vă atrag atenția asupra unei expresii care apare aici: **„Iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”** El i-a muștrătat pe acei farisei pentru necredința lor. Ei aveau Biblia, aveau manuscrisele din vremea prorocilor, în care li se vorbea despre venirea lui Mesia, și totuși nu credeau. De când a scris Moise, Geneza, li s-a vorbit în continuu despre Mesia care urma să vină.

Moise

L-a descris exact așa cum trebuia să fie, și la fel Isaia, care a spus cum Se va naște El și că mama Lui va fi o fecioară. Moise a spus că Mesia va fi un proroc ca el. Vedeți? Toate aceste lucruri se spusese deja despre Domnul Isus, dar oamenii din vremea aceea se îndepărtaseră de Cuvânt, și trăiau după obiceiul străbunilor. Nădăjduiesc că biserica noastră nu va ajunge niciodată

așa; că nu va trece niciodată de la Cuvântul lui Dumnezeu la dogme și tradiții din bătrâni, pentru că atunci și-ar construi o dogmă, alta decât învățătura Bibliei. Nădăjduiesc că noi vom sta întotdeauna pe Evanghelia deplină, și că întotdeauna o vom predica numai pe ea, fiecare dintre noi. Eu cred că aceasta vrea Dumnezeu de la noi: s-o predicăm întreagă, exact așa cum este.

Așa

cum am spus adesea, poate că eu nu am credința necesară ca să văd fiecare făgăduință împlinindu-se, dar cu siguranță nu voi sta niciodată în fața cuiva care are acea credință. Am mai spus că aș vrea să am o credință ca a lui Enoh, ca să nu fie nevoie să mor, ci doar să plec la o plimbare de după-amiază și El să mă ia Acasă. Dar chiar dacă nu am acea credință, nădăjduiesc totuși să întâlnesc pe cineva care o are. Și cred că într-o zi, vom avea toți acea credință, astfel încât să plecăm Acasă împreună cu El, atunci când va veni.

Așa

cum am văzut aseară în adaptarea pe care am făcut-o, Isus a făcut exact ceea ce trebuia, ceea ce spunea Scriptura că va face, și mulți oameni au crezut datorită acestui lucru. Chiar și femeia de la fântână a știut că acela era semnul lui Mesia, atunci când a simțit în inima ei Duhul și lucrarea Lui. Ea știa că atunci când va veni Mesia, va face acele lucruri, de aceea a spus: „Doamne, văd că ești proroc.” (Ioan 4.19).

Vedeți,

noi trecem uneori cu vederea unele lucruri bune, numai pentru că ni se pare că nu au strălucirea la care ne-am aștepta. Nu aș vrea să mă îndepărtez de temă, dar vreau să vă povestesc ceva. Acum câțiva ani am citit despre un om care a comis o infracțiune. A fost arestat, judecat și găsit vinovat pentru ceva ce făcuse când se afla la datorie. Acest lucru s-a întâmplat pe vremea lui Abraham Lincoln, așa că omul urma să fie împușcat într-o anumită zi, în zorii zilei.

Un

prieten bun, care îl iubea mult, a încercat să-l ajute, dar nu a primit nici un

răspuns, așa că s-a dus la cea mai înaltă instanță posibilă: la Abraham Lincoln însuși. Se spune că Lincoln tocmai cobora din trăsură, iar omul s-a aruncat la picioarele lui și i-a zis: „Domnule Lincoln, cutare este un om bun...” Cred că băiatul dezertase, fugise de pe câmpul de luptă, nu îndeplinise ordinele, sau așa ceva. „A fost un moment de neatenție, de neliniște și a cedat. Dar vine dintr-o familie bună și nu a vrut să facă lucrul acela. Poimâine dimineața urmează să fie împușcat, domnule. Domnule Lincoln, și tu ești creștin. O simplă hârtie semnată de tine poate salva viața acelui om. Eu sunt sigur că nu a vrut să facă lucrul acela, și strig pentru el, ca prieten al lui.” Atunci Lincoln a luat o foaie de hârtie și a scris: „Pedeapsă anulată de Abraham Lincoln.”

Omul

a luat hârtia și a dus-o prietenului său care era în închisoare, dar acesta nu a acceptat-o. „Nu cred,” a spus el. „Dacă ar fi fost scrisă cu adevărat de domnul Lincoln, ar fi avut sigiliul Statelor Unite.” Și tot așa, a adus tot felul de argumente, spunând cum ar fi trebuit să arate actul de prescriere, cât de cizelat și așa mai departe. Și pentru că nu a crezut în autenticitatea acelei hârtii, a fost executat. Vedeți? Semnătura lui Lincoln era acolo, dar el a respins-o.

Apoi

a avut loc un proces, pentru că omul a fost iertat de Abraham Lincoln, și cu toate acestea a fost executat. Cazul s-a judecat la Curtea Supremă, iar aceasta a decis următoarele: „O anulare a pedepsei este valabilă numai dacă este acceptată de către inculpat.” Așa este și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este Cuvântul lui Dumnezeu numai pentru cei care Îl primesc ca atare. Pentru ceilalți nu este.

Noi

credem Cuvântul și de aceea urmărim semnele venirii Lui. Nu vrem să ne înșelăm cu privire la acest lucru și nu vrem să credem părerea cuiva, ci vrem să citim exact ceea ce scrie în Cuvânt.

Așadar,

Isus făcuse exact și pe viu toate semnele despre care era scris că le va face. Înainte de a merge mai departe, trebuie să amintim faptul că iudeii cereau întotdeauna semne, în timp ce grecii cereau înțelepciune. Pavel a spus: „*Noi îl vestim pe Isus Hristos cel răstignit.*” (1Corinteni 2.2 - parafrizare).

Iudeii cereau semne pentru că erau mai importante decât teologia lor. Acesta este un lucru bun. Poate că ziceți: „Aceasta sună cam ciudat, frate Branham.”, dar Isus a spus: „*Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți... dar chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea.*” (Ioan 10.37-38). Înțelegeți? Dacă El nu împlinea Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ei nu erau obligați să-L creadă.

Biblia

spune că dacă un proroc sau un visător ar fi avut un vis și nu erau siguri dacă visul respectiv era de la Domnul, trebuiau să meargă la Templu, la Urim și Tumim; iar dacă Urim și Tumim nu răspundeau... Din ce am văzut, Urim și Tumim erau pe pieptarul lui Aaron. Am vorbit despre aceasta acum câteva zile, la o convenție a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, ținută într-o clădire a Bisericii Baptiste din Green Lake, Wisconsin. Acolo aveau chiar și un model al pietrelor.

Deci,

oricât de real ar fi părut visul aceluia proroc sau visător, dacă nu apărea Lumina, curcubeul peste acele pietre, Urim și Tumim, atunci visul sau prorocia aceea nu erau primite. Urim și Tumim erau testul. Vedeți, deci supranaturalul arăta adevărul.

Eu

cred același lucru și astăzi. Peste tot auzim că zilele minunilor au trecut, că pentecostalii și oamenii Evangheliei Depline au apucat-o pe un drum greșit, dar aceasta este doar pentru că oamenii nu înțeleg. După ce a apus vremea lui Aaron și a preoților, am primit un alt Urim și Tumim, și anume Biblia lui Dumnezeu. Înțelegeți? Dacă semnele și minunile noastre reflectă Cuvântul lui Dumnezeu, le primim cu „Amin.” Dumnezeu împlinește exact ceea ce a spus că va face.

El

a promis că va turna Duhul Sfânt în zilele din urmă. Aceasta este o oglindire, este Urim și Tumim care Se reflectă în oameni. Înțelegeți? Sunt sigur că sunteți niște oameni pentru care lucrul acesta nu este greu de înțeles. Este Urim și Tumim, adică Biblia, reflectând făgăduințele lui Dumnezeu.

Isus

Și-a împlinit rolul Lui ca Mesia, dar ei nu L-au crezut. În capitolele dinainte de acesta scrie că ei au văzut lucrările Lui, și L-au numit Beelzebul, adică un diavol. L-au văzut făcând toate acele lucruri și au spus că este un ghicitor, un vrăjitor sau așa ceva. Dar El le-a spus: „Voi vorbiți împotriva acestor lucruri și vă iert, dar atunci când va veni Duhul Sfânt, atunci când va veni Duhul Sfânt și va face din nou aceste lucruri, oricine va vorbi împotriva, nu va mai fi iertat. Înțelegeți? Nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.

Dumnezeu

a avut în toate epocile daruri în biserica Sa, pentru că El și-a legitimat întotdeauna slujitorii. Oriunde este prezent Dumnezeul cel viu, vezi și semnele Lui. Atunci când moabiții erau pe deal și aduceau jertfe, Balaam a făcut șapte altare și pe ele a adus șapte viței și șapte berbeci. Era o jertfă ca la carte, cu animale curate care prevesteau venirea Lui. Teoretic, Balaam era la fel de corect ca și Moise, care era în tabăra lui Israel. Sigura diferență era că Dumnezeu îl legitimase pe Moise prin Stânca lovită, prin șarpele de aramă, prin Stâlpul de Foc și prin strigătul din tabără. Acestea erau semnele că Împăratul era acolo; aceasta era diferența

Dacă

vorbim de fundamentalism, atunci Cain era la fel de corect ca Abel. Ambii băieți doreau să primească trecere în fața lui Dumnezeu. Cain a construit un altar, a adus o jertfă și s-a închinat la fel de sincer ca Abel, dar prin descoperirea duhovnicească a vocii și Cuvântului lui Dumnezeu, descoperire pe care este zidită și biserica, Abel a adus o jertfă pe placul lui Dumnezeu. În aceleași vremuri trăim și noi acum.

Dumnezeu

a dat întotdeauna semne. Isus mustra cetățile și le zicea: „*Vai de tine, Capernaume! Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi coborât până la locuința morților; căci, dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi.*” (Matei 11.23). Vedeți? El certa cetățile pentru că nu au primit Mesajul Lui.

Priviți

la Mesajul zilei de astăzi, care merge împrejurul lumii prin misionari. Eu cred că va fi mai ușor de Sodoma și Gomora, decât de popoarele și orașele de astăzi, care resping Evanghelia acum, când Dumnezeu reflectă în mijlocul poporului Său, semnele și minunile zilelor din urmă, prin Urim și Tumim. Gândiți-vă câte lucruri s-au întâmplat în ultimii ani. Focul trezirii arde în lumea întreagă, cu semne, minuni și lucruri supranaturale, de aceea, tot ce mai poate urma după aceasta, după ce ei resping aceste lucruri, este judecata.

Dumnezeu

vorbește aici despre unii dintre oamenii din vremea aceea, când Dumnezeu Își arată semnele. Unul dintre cei despre care vorbește este Iona, care a fost trimis în Ninive. Mie mi-a părut întotdeauna rău pentru Iona, deoarece foarte mulți oameni l-au înțeles greșit. Astfel, s-a spus despre el că a fost un decăzut, că a fost așa și pe dincolo, și la fel am crezut și eu cândva, dar haideți să-l privim pentru o clipă. Eu cred că Iona nu a fost decăzut deloc, deoarece era profetul lui Dumnezeu. La un moment dat se părea că merge împotriva voinței lui Dumnezeu, dar vreau să vă povestesc ceva care vă va ajuta să înțelegeți că de fapt Dumnezeu a făcut ca totul să meargă exact așa cum trebuia.

Voi

știți că pașii celui credincios sunt îndreptați de Domnul. Aceasta ne dă nouă, predicatorilor, îndemnul să ne oprim pentru o clipă atunci când știm că am făcut un pas greșit. Dar, uneori, chiar Domnul Se mișcă o dată cu noi. Astfel, noi considerăm că este greșit, dar este chiar voia lui Dumnezeu.

Ninive

era un oraș mult mai mare decât acesta, cam cât St. Louis. Era un oraș păgân, un mare centru comercial situat pe coastă. Una dintre ocupațiile de bază a oamenilor de acolo era pescuitul. Ei se închinau la idoli, iar păcatul lor a devenit atât de mare încât Dumnezeu nu a mai putut să-l suporte.

Nu

uitați că în vremea aceea nu exista pe altar nici o jertfă pentru ei, așa cum există pentru lumea de astăzi, așa că Domnul nu a putut trece cu vederea păcatul lor îngrozitor. Astfel, l-a trimis pe profetul Său acolo și i-a zis: „Du-te și strigă împotriva acestei cetăți!” Noi știm cu toții întâmplarea din Biblie.

Prorocul

a coborât la mare, dar în loc să meargă spre Ninive, s-a îmbarcat pe o corabie care mergea spre Tars. Noi am crezut întotdeauna că Iona fugea de răspundere, dar în seara aceasta vreau să iau apărarea acestui profet și să vă spun că de fapt, el nu a ieșit nici o clipă din voia lui Dumnezeu, ci a urmat întocmai îndemnul Duhului. Eu cred că el a fost îndrumat să pornească într-acolo. Iona nu a înțeles de ce a plecat în altă direcție, după ce Domnul îl trimisese în Ninive.

A

coborât deci, în cala corăbiei și a adormit, dar așa cum știm, a venit o furtună puternică și toți s-au temut că se vor scufunda. Atunci marinarii au vrut să știe ce anume nu era în ordine, iar Iona a venit și a recunoscut că probabil, era vina lui, după care le-a spus să-l lege de mâini și de picioare și să-l arunce în mare, pentru că nu era drept ca toți să piară din pricina lui.

Dar

Dumnezeu a trimis un pește mare, un chit, ca să-l înghită, pentru că peștele era în căutare de hrană în timpul acelei furtuni. Poate că mulți dintre voi ați

văzut cum ies peștii la suprafață să se hrănească în timpul furtunii. Acest lucru se întâmplă pentru că oceanul are o trezire în clipele acelea, și este multă hrană. El sare în sus și-n jos și se simte foarte bine pentru că are o trezire.

Îmi

amintesc când am stat pentru prima dată pe un țărm. Nu eram la mare, ci pe malul lacului Michigan. Eram un predicator tânăr și m-am dus să-l ascult pe Paul Rader predicând la World's Fair. Era prin anul 1933, când el a venit la Chicago. Atunci am văzut pentru prima dată întinderea aceea mare de apă, mai mare decât râul Ohio, care se agita și se mișca în sus și-n jos. Era primăvara devreme, în perioada Paștelui, iar valurile înspumate veneau, loveau malul și se rostogoleau înapoi. Atunci mi-am adus aminte de versurile melodiei: „Râuri de bucurie îmi năvălesc în suflet, ca valurile mării.”

Privindu-le

mă gândeam: „Se izbesc de țărm, dar acela nu este sfârșitul lor, pentru că se întorc în lac, după care vin înapoi și se izbesc din nou de țărm. De ce se tot duc încăce și încolo, în sus și-n jos? Ce se întâmplă?” Și atunci, parcă Ceva îmi spunea: „Au o trezire, asta-i tot.”

Atunci

m-am gândit: „Știi ce? În lacul acesta este tot atâta apă ca atunci când era perfect liniștit. Nici măcar o picătură mai mult.” V-ați gândit vreodată la lucrul acesta? „Dar acum are o trezire, așa că saltă, strigă și țipă. Dar la ce-i folosește să aibă trezirea aceasta?”

Apoi

a venit un vânt puternic și a început să tulbure apa. Oare de ce o tulbură? Și am văzut cum tot gunoiul care era în lac a ieșit la mal. Deci acesta este rolul unei treziri: să curețe toată mizeria, să scoată afară tot ce este lumesc și să le scoată pe mal. Înțelegeți?

Nădăduiesc

că bisericile pentecostale nu au nevoie de o trezire acum. Acesta este un timp de bucurie, nu este nevoie de trezire, așa-i? Trezirea este aici, oricum, de aceea este atâta agitație și freamăt.

Să

revenim la subiectul nostru. Corabia se clătina, peștii se hrăneau, și deodată a venit balena și l-a înghițit pe Iona.

Acum

câțiva ani, când a fost adus pe o platformă un schelet de balenă, la Louisville, un bărbat a spus: „Știi povestea din Biblie, unde scrie că Iona a fost înghițit de o balenă? Ei bine, să știi că așa ceva ar fi fost imposibil, pentru că gâtul unei balene este atât de mic încât nu poate înghiți ceva mai mare decât o portocală sau un grepfrut.” Eu eram doar un băiețandru, și abia mai târziu am citit ce s-a întâmplat cu Iona, dar m-am gândit: „Nu se poate fi greșit și să fie totuși scris în Biblie, pentru că această întâmplare nu este o poveste, ci este ceva adevărat.”

Vedeți

voi, aceea a fost o balenă deosebită, pregătită de Dumnezeu pentru acea ocazie. Dumnezeu poate face astfel de lucruri. Da, așa este. În Geneza 22 scrie că Dumnezeu Și-a pregătit singur o jertfă sus pe munte, așa că IeHoVaH Jireh putea să pregătească și o balenă. Nu credeți lucrul acesta? A făcut una suficient de mare încât să-l poată înghiți pe proroc, iar după ce s-a hrănit, peștele... Cei care aveți pești în acvariu, știți că după ce își umplu burticile, peștii se lasă pe fundul apei, își strâng aripioarele și se odihnesc. Așa a făcut și peștele care l-a înghițit pe Iona: s-a dus pe fundul mării, la o adâncime foarte mare, și s-a odihnit, pentru că avea burta plină.

Dar

Iona era în burta peștelui, încurcat în alge și ierburi, și se simțea groaznic;

s-a întors cu fața în sus, în mâncarea digerată din burta peștelui, și s-a uitat...

Unii

oameni îmi spun: „Frate Branham, aseară v-ați rugat pentru mine, dar mâna mea este la fel.” Vedeți, problema este că voi nu priviți spre făgăduință, ci spre simptome. Sau aud: „Aseară v-ați rugat pentru mine fiindcă eram bolnav, dar astăzi nu mă simt deloc mai bine. Mai rugați-vă o dată.”

Bine,

dar dacă ți-ai acceptat vindecarea prima dată, nu mai este nevoie să ne rugăm din nou, pentru că lucrarea este deja încheiată. Înțelegeți? Vindecarea îți aparține. Dar problema este că voi vă uitați la simptome. Depinde spre ce priviți, înțelegeți?

Ce

s-ar fi întâmplat dacă Iona ar fi privit atunci la simptome? Dacă privea încoace, vedea burta balenei; dacă privea încolo era tot burta balenei. Peste tot era numai burta balenei. Era pe fundul mării învolburate, cu mâinile și picioarele legate. Dacă vorbim de simptome, Iona avea la ce să se uite în situația în care se afla: era legat de mâini și de picioare, și zăcea între acele alge și ce mai mâncase peștele, pe fundul mării.

Dar

știți ceva? Iona nu privea la burta balenei. Acea era o minciună și o amăgire. Vedeți? El trebuia să privească spre altceva, și știți ce a spus? *„Iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt.”* (Iona 2.4). Iona știa că atunci când a închinat Templul, Solomon s-a rugat și a zis: *„Dacă-Ți vor face rugăciuni cu privirile întoarse spre țara lor, spre țara pe care ai dat-o părinților lor, spre cetatea pe care ai ales-o și spre Casa pe care am zidit-o eu, Numelui Tău, ascultă din ceruri, din locul Locuinței Tale, rugăciunile și cererile lor.”* Iona s-a încrezut în rugăciunea aceea.

Știți

ce a făcut Dumnezeu atunci? Nu știu dacă a pus acolo un rezervor cu oxigen sau altceva de genul acesta, dar cumva l-a ținut pe Iona în viață timp de trei zile și trei nopți. Dacă Iona a avut atâta credință în acele împrejurări, dacă s-a încrezut în rugăciunea unui om, a unui om obișnuit care mai târziu a alunecat, și Dumnezeu a privit la credința lui, ce ar trebui să facem noi în seara aceasta?

Noi

nu mai trebuie să privim la un templu făcut de mâini omenești, ci la Unul de slavă; nu la un om care să alunece, ci la Fiul lui Dumnezeu, care poartă și acum haina Sa însângerată și mijlocește pentru noi. Ar trebui să nu mai privim la simptomele noastre, ci la făgăduința lui Dumnezeu. Amin.

„Orice

veți cere în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14.13). Aceasta este totul.

El

este Marele Preot care stă la dreapta mării în cer, și mijlocește pentru mărturisirile noastre, după ce am crezut și am mărturisit. Dacă credem, putem aduce mărturie pentru tot ce a făcut El pentru noi, iar El va împlini de acolo acele lucruri în prezența lui Dumnezeu. O, cum s-ar cuveni să ne bucurăm și să nu mai privim la simptome! Priviți la ce a promis Domnul, la făgăduința Lui!

Aici

observăm un lucru ciudat și anume că, balena aceea s-a tot plimbat timp de trei zile și trei nopți de colo-colo prin apă, iar Iona era viu în pânțele ei. După cum știm, oamenii din cetatea aceea erau pescari, deci trăiau din pescuit, așa își câștigau pâinea, iar unul dintre zeii lor era chiar balena.

Și

iată că într-o zi, pe când ieșeau la pescuit, zeul lor s-a ridicat din apă, a

venit la țărniș, a deschis gura și de acolo a ieșit prorocul. Cum ar fi fost posibil să nu-l creadă? Înțelegeți? Sigur că da. Nu-i de mirare că au îmbrăcat în sac și cenușă chiar și animalele, pentru că prorocul ieșit din gura zeului lor le-a spus să se pocăiască. Cred că puteți vedea că Iona nu a ieșit din voia lui Dumnezeu, ci era chiar în voia Lui.

Isus

a spus că o generație vicleană și adulteră cere un semn. Observați lucrul acesta? Și îl va primi. El a promis că oamenii vor vedea acel semn, atunci când a spus: *„Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.”* (Matei 12.40).

Aceasta este generația aceea vicleană și adulteră, noi știm aceasta. Și care era semnul pe care trebuiau să-l primească? Semnul învierii. Isus nu este mort, ci a înviat. Marile orașe comerciale sunt căzute din nou în păcat, pradă diavolului, vrăjmașului, pline de căsătorii și divorțuri, adulter, perversiuni și tot felul de murdării; trăiesc într-o eră a intelectualității, sunt trufași și îngâmfați, și au doar o formă de evlavie. Prorocul a vorbit despre timpul acesta. Duhul Sfânt a spus clar că în zilele din urmă va fi o astfel de generație; a spus că oamenii vor fi iubitori de sine, trufași, batjocoritori, neascultători, neînfrânați, neubitori de bine.

Voi ziceți: „Aceia sunt comuniștii, frate Branham.” Nu, domnilor, aceia sunt membrii bisericilor care au o formă de evlavie dar tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu. Pentru ei este dat semnul lui Iona. Isus Hristos este în seara aceasta cu poporul Său, făcând și împlinind aceleași lucruri ca înainte de a fi răstignit. El a înviat și este cu noi. Voi nu înțelegeți lângă cine stați acolo în audiență: stați lângă niște fii și fiice de Dumnezeu.

Poate este scris bine că nu înțelegem. Noi suntem adunați în locurile cerești și privim spre acest Urim și Tumim al zilelor din urmă care

reflectă prezența Lui, deoarece El Se pregătește să vină. El Își face apariția sub forma Duhului Sfânt și Își pregătește Biserica pentru a fi gata să-L primească și să fie primită. Amin. Suntem atât de bucuroși să știm lucrul acesta!

Așadar, eu nu cred că Iona a ieșit afară din voia lui Dumnezeu, dar cred că o generație vicleană și preacurvară cere un semn. Dumnezeu nu i-a refuzat niciodată, ci le-a dat întotdeauna un semn.

Să mergem acum la următorul personaj, la Solomon. Oricine citește Biblia știe că zilele lui Solomon au fost epoca de aur a lui Israel. Ei au prosperat foarte mult, din cauză că nu au purtat nici un război. În epoca aceea de aur au construit și Templul de la Ierusalim.

Aceasta s-a întâmplat pentru că atunci când a preluat tronul, Solomon, fiul lui David, nu s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea toate aceste lucruri pământești, ci a cerut înțelepciune ca să știe cum să conducă Israelul și cum să-i țină pe oameni împreună, iar Dumnezeu l-a ascultat și i-a dat un dar de deosebire. Într-adevăr, așa a făcut. Astfel, Solomon putea deosebi binele de rău, iar vestea aceasta s-a răspândit în toată lumea.

În fiecare epocă, Dumnezeu a avut un popor la care i-a dat un dar și un semn, pentru că darul aduce un semn. De aceea i-a mustrat Isus, pentru că El era Darul lui Dumnezeu, iar semnul darului lui Dumnezeu era legitimat. Astfel, El le-a spus: „...dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, pentru că ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 10.38; 5.36). Înțelegeți?

Nu ar fi frumos ca întreaga Americă să creadă Darul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă, pe Duhul Sfânt? Acesta este Darul lui Dumnezeu. Sigur că da. Gândiți-vă numai. Ce s-a întâmplat atunci când ei au

respins semnul și darul? Țara a fost cuprinsă de haos. Dar când au acceptat darul, țara a avut o epocă de aur. Același lucru este valabil și în seara aceasta.

Gândiți-vă cum ar fi dacă toți americanii ar spune în seara aceasta că sunt creștini, că cred în Isus Hristos, că Îl primesc și cred în darul pe care ni l-a trimis Dumnezeu în zilele din urmă. Știți ce s-ar întâmpla? Nu ar mai fi nevoie de poliție și ar putea să dea foc la închisori, pentru că nu ar mai fi nevoie de ele. Nu ar mai fi nici tribunale și alte lucruri, pentru că nu ne-ar mai trebui. Atunci ar începe Mileniul. Sigur că da.

Dar ce fac ei? Resping darul lui Dumnezeu. Și nu doar atât, ci fac la fel ca în zilele lui Noe: râd și își bat joc de El, în timp ce noi ne ostenim. Așa este.

Și Noe s-a ostenit. Fie că este vorba de Noe sau de Solomon, Dumnezeu... După ce Noe a transmis mesajul, Dumnezeu i-a spus să intre în arcă și apoi a închis ușa după el. Noe a crezut că în dimineața următoare va începe să plouă, dar n-a fost așa. Noe a intrat în arcă în a șaptesprezecea zi a lunii februarie, dar știți ceva? Nu a plouat o săptămână întreagă după aceea. Oamenii care erau acolo, credincioșii căldicei, au zis: „Poate că omul acela a avut dreptate. Haideți să mergem să vedem dacă chiar se întâmplă ceva. Știința spune că nu există apă acolo sus, dar el spune că Dumnezeu poate să facă apă dacă așa a promis. S-ar putea să fie cum a zis el, așa că haideți să stăm pe-acolo.”

Sunt atât de mulți oameni ca aceștia în zilele noastre, care stau să vadă dacă se întâmplă ceva. Înțelegeți? Ei și-au zis: „Dacă vedem că într-adevăr începe să se adune apă acolo în cer, nori sau ceva, o să batem la ușă și vom intra.”

În prima zi, Noe a așteptat să înceapă ploaia. A stat toată ziua și a privit pe fereastră, dar soarele a răsărit și a traversat cerul, fără să vadă vreun strop de ploaie. Știți aceasta. Atunci Noe a început să se întrebe dacă a avut într-adevăr dreptate.

A trecut a doua zi, apoi a treia... Voi, pentecostalilor, nu stați să vă gândiți dacă aveți dreptate sau nu. Rămâneți pe loc și osteniți-vă. El a promis, așa că va face întocmai cum a spus. Vedeți?

Acum câteva seri am vorbit predica „Presupunând,” și am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă apostolii ar fi spus: „Am așteptat nouă zile, așa că credem că avem deja Duhul Sfânt. Haideți să mergem să ne începem slujba.”? Dar ei n-au făcut așa, ci au așteptat până când a venit semnul biblic, până când totul a fost așa cum trebuia. Nu s-au gândit la nimic. Ei L-au văzut pe Dumnezeu legitimându-Se atunci când Urim și Tumim au strălucit în viețile lor, iar Petru a zis: *„Aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel...”* Așa este, el a putut pune degetul în Scriptură. Aceasta este Biserica lui Dumnezeu de astăzi.

Solomon a fost marele uns al lui Dumnezeu. Îmi place să-mi imaginez cum toată lumea, întregul popor trăia în pace și înțelegere, cu o inimă și un gând. Nu așa trebuie să fie? Cum ar fi dacă toate bisericile care își zic „Biserica lui Hristos,” ar fi o inimă și un gând, cum era Israelul în zilele acelea?

Nici măcar unul nu s-a ridicat să zică: „Nu știu ce să zic despre bătrânul Solomon. Mi se pare cam fanatic. Tu ce crezi despre aceasta, Jim?”

„O, da, și mie mi se pare că este un fanatic.”

Niciunul nu s-a rupt din mijlocul poporului. Nu. Toată lumea venea la adunări și toți spuneau: „O, păstorul Solomon! Nu am mai văzut în viața mea așa ceva. Glorie lui Dumnezeu pentru că Și-a trimis Duhul peste noi!” O astfel de trezire se răspândește în întreaga lume. Așa este.

În zilele acelea nu exista televiziune, radio sau presă, care să răspândească știrile, ci totul se transmitea din gură în gură. Marile caravane cu cămile care străbăteau țara dintr-un colț într-altul, duceau veștile pretutindeni unde ajungeau. După o vreme, vestea despre Solomon a ajuns până departe în Seba, acolo unde domnea o regină. Ea era păgână, dar a auzit pe cineva care povestea: „Vai, tocmai am trecut prin Israel ca să cumpărăm niște mărfuri ca să le aducem aici! Ar trebui să vezi țara aceea, să vezi ce adunări se țin acolo! Sunt toți ca un singur om. Dumnezeul lor se numește IaHVeH, și El a ales un om prin care lucrează și Se legitimează ca Dumnezeu.” Oh, ce discuții trebuie să se fi purtat acolo!

Voi știți cum vine credința: prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Înțelegeți? Așa este. Ascultându-i pe oamenii aceia, micuța regină a început să se gândească în inima ei: „Oare toate sunt așa cum mi se spun? Voi vedea atunci când va sosi următoarea caravană.”

Apoi, când a sosit următoarea caravană, ea a întrebat:

„Ați trecut prin Israel?”

„Da, de acolo venim.”

„Este adevărat că ei au acolo o mare trezire de Cincizecime? Este așa cum se povestește, sau nu?”

„O, ei sunt toți cu o inimă și un gând!”

Cât aș vrea ca și grupul acesta să simtă aceasta astăzi!

Vă spun că mâine dimineața, ziarele din Columbia ar avea acest lucru pe prima pagină.

„O, da, minunat!” a spus regina. „Dar pe omul acela, Solomon, l-ați văzut?”

„Da.”

„Este adevărat că Dumnezeu lor Se descoperă prin acel bărbat?”

„Da, așa este.”

O, cum a început să-i bată inima, fiindcă voia să meargă și ea acolo! Dacă și noi am spune cât de buni sunt oamenii noștri și cât de minunat este Duhul Sfânt, în loc să ne vorbim de rău unii pe alții... Înțelegeți? Voi sunteți sarea pământului. Vedeți? Dar sarea are efect numai după ce atinge mâncarea. Vedeți? Dacă am fi și noi foarte sărați, lumii ar începe să-i fie sete, nu credeți? Așa este. Fiți cât se poate de sărați!

Aflăm, deci, că Solomon trăia într-un timp minunat, așa că această regină a început să flămânzească și să înseteze. Îmi pot imagina cum se trezea noaptea, își chema slujitoarele și le spunea: „O, am avut un vis tare ciudat! Căpetenia caravanei mi-a povestit astăzi despre trezirea din Israel, și cred că de aceea am visat așa.”

Inima ei a început să bată tot mai tare, iar într-o zi împărăteasa a spus: „Știți ce? Voi merge eu însămi acolo ca să văd dacă este așa cum mi s-a spus.” Acesta este un lucru bun. Trebuie să faceți alegerea. Știți, când începe să pulseze ceva, să înseteze, este timpul să pleci la drum. Dacă ai început să te gândești: „Aș putea muri dintr-o zi în alta, și nu L-am cunoscut pe Dumnezeu,” atunci este timpul să începi, pentru că aceasta este lumina roșie a lui Dumnezeu. Semnalul se apropie să vină, așa că ar fi bine să te grăbești. Dacă ceva îți spune în seara aceasta: Cred că undeva este o fântână a vindecării,” să știi că aceea este chemarea lui Dumnezeu. Intră, grăbește-te, pentru că apa este deja tulburată! Tot ce trebuie să faci, este să pășești înăuntru.

„Dar eu nu am tulburat nimic, frate Branham.”

Tulburarea apei s-a făcut acum o mie nouă sute de ani, la Calvar, iar în ziua Cincizecimii, lucrurile s-au agitat și mai mult, totul s-a cutremurat. Acum nu mai trebuie decât să pășim în apele Duhului și să fim vindecați.

Femeia aceasta flămânzea și înseta să meargă acolo. Era și ea un membru al bisericii, așa că trebuia să primească învoire de la preotul păgân din biserică ei, ca să vadă dacă poate merge la acea trezire sau nu. O pot vedea cum s-a dus la el și i-a zis:

Sfinte părinte, aș vrea să-mi dai consimțământul tău... Mi s-a spus că în Israel este o mare trezire, și că ei au un Dumnezeu care trăiește printre oameni, așa că toți sunt o singură inimă. Mi s-a mai spus că unul dintre ei are un fel de dar al deosebirii, așa că cunoaște lucrurile ascunse și poate spune dinainte lucrurile care se vor întâmpla. Ei zic că Dumnezeul pe care Îl slujesc ei este Cel mai mare. Știi, părinte, aș vrea să merg să văd dacă lucrurile sunt într-adevăr așa cum mi s-a spus.”

Îmi pot închipui ce s-a întâmplat mai departe, cum el i-a

spus: „Copila mea, nu se cade ca o regină ca tine să meargă în mijlocul unei asemenea adunări.”

Voi știți că oamenii peste care Își revarsă Dumnezeu Duhul, sunt priviți întotdeauna cu dispreț, ca o adunătură de nebuni. Este adevărat că ei nu știu nimic despre această lume, și că au renunțat la propriile lor gânduri pentru a avea gândul lui Hristos. Înțelegeți?

Cu siguranță și Israelul era vorbit de rău și denigrat în zilele acelea. Parcă-l aud pe preotul acela cum îi spune:

Nu! În nici un caz! Dacă ar exista un asemenea dar, l-am avea noi, ar fi în biserica aceasta, în adunarea noastră. Dacă ar exista, s-ar întâmpla aici, nu în altă parte!” Același lucru se întâmplă și astăzi. Așa este.

Atunci împărăteasa i-a zis: „Nu-i așa, părinte. Mie mi s-a spus altceva, așa că aș vrea să-mi dai permisiunea să mă duc acolo ca să văd cum stau lucrurile.”

„Ascultă, tu ești un mare demnitar, ai o reputație, ești o persoană cu renume. Nu te poți înjosi atât de mult, nu se poate să mergi la adunarea aceea.”

„Domnule, știi ceva? Voi merge oricum...”

Știți, când Dumnezeu îți cercetează inima, se întâmplă ceva, iar atunci nu te mai poate ține nimic deoparte. Așa este.

Inima ei îi spunea: „Trebuie să mergi, orice ar fi!”

„Am auzit toate acele lucruri.” Așa vine credința. „Am să merg și voi vedea cu ochii mei dacă-i așa. Apoi mă întorc și-ți povestesc ce am văzut.”

„Nu vei avea niciodată permisiunea mea! Bunica și bunicul tău, străbunicii tăi și toate reginele de dinaintea ta, s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că ai făcut așa ceva!”

Dar ea și-a zis în inima ei: „N-au decât să se răsucescă, fiindcă voi merge oricum!” Vedeți?

De ce a făcut aceasta? Pentru că credința vine prin auzire, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și când Dumnezeu bate la ușa unei inimi, nu te poți abate, nu poți decât să faci ce-ți spune. Nu se poate altfel. Iată că acum El bătea la inima ei.

Preotul a zis: „De ce nu stai tu mai bine în biserica aceasta, și poate că într-o zi marele Dagon, unul din zeii noștri de aici, se va mișca...”

„Vreau să-ți spun ceva,” i-a răspuns ea. „Toată viața am trăit în templul acesta, și în fiecare zi mi-ai vorbit despre acest zeu, așa cum mi-a vorbit și mama. Ai aici o carte cu dogme, ai idoli agățați pe pereți, dar n-am văzut niciodată să se întâmple ceva.”

Da, îmi place aceasta! Dacă există un Dumnezeu care să locuiască în tine... Știți cum era închinarea păgână? Știu că este târziu... Mă uit la ceas și văd că am să întârzii din nou.

În închinarea păgână, ei aduceau idolul și îl așezau undeva. Apoi venea un preot care binecuvânta candela, după care puneau acea candelă în fața idolului, îi aduceau și ceva de mâncare, și mâncau împreună cu el. Apoi se prosternau în fața aceluia idol și se concentrau în asemenea măsură încât aveau impresia că idolul acela vorbește cu ei. Acea era închinarea idolatrică, păgână.

Lucrul acesta este contrar lui Dumnezeu, înțelegeți? Dumnezeu nu este un idol; Dumnezeu este Duh, iar noi ne închinăm Lui. Duhul Lui nu intră în nici un idol, așa cum încearcă să ne facă să credem unii așa-ziși creștini, ci Duhul Lui intră în voi. Voi sunteți casa lui Dumnezeu, sunteți vii, vă mișcați, și Dumnezeul cel Adevărat Se manifestă prin voi. *„Dar Cel Preaînalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești,”* ci: *„ci Mi-ai pregătit un trup.”* (Fapte 7.48; Evrei 10.5).

Voi sunteți Epistola vie a lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este în voi și lucrează prin voi. O, dacă ați putea să vă plecați în fața Lui și să ziceți: „Doamne, sunt un păcătos. Vino Tu și locuiește în mine!”, atunci Duhul Sfânt ar veni în voi și ați fi templul viu al Duhului lui Dumnezeu, un reprezentant al Lui, și Dumnezeu le-ar vorbi celorlalți prin buzele voastre.

Probabil, femeia aceasta i-a spus preotului:
„De atâția ani de când sunt aici, mi-ai tot vorbit despre aceste lucruri, dar nu l-am auzit niciodată pe idolul acela vorbind. Nimeni n-a făcut nimic neobișnuit, ci a fost întotdeauna total lipsit de viață. Dar dacă există undeva un Dumnezeu care poate da Viață, vreau s-o primesc și eu.”

La aceste cuvinte spuse de ea, pot spune și eu „Amin. Vreau să găsesc și eu acea Viață.”

Primul lucru pe care l-a pierdut atunci, a fost statutul de membru. Și-a luat carnetul de membru sub braț și a plecat. Știa că urma să aibă de înfruntat câteva obstacole ca să ajungă acolo, dar și-a zis: „Voi merge acolo! Am citit tot ce se putea citi despre acest IaHVeH, așa că este timpul să merg acolo și să văd cu ochii mei.” Apoi a încărcat cămilele cu daruri, zicându-și: „Dacă lucrurile sunt așa cum mi s-a spus, voi contribui și eu, iar dacă nu, îmi voi lua banii înapoi.” Cred că împărăteasa aceasta ar putea să ne dea câteva lecții și nouă. Nu credeți, americanilor? Da, domnilor. Dacă acolo este ceva, merită totul. Dacă nu este, nu merită nimic și trebuie să te îndepărtezi de acel lucru.

Apoi a mai zis: „Dacă acest IaHVeH este așa cum se susține, dacă Îl văd cu ochii mei manifestându-Se, sunt gata să-L dau totul, iar dacă nu, îmi voi lua darurile înapoi.” Cămilele erau încărcate cu aur și alte lucruri, iar drumul avea câteva sute de mile, știați? Copiii lui Esau locuiau în deșert și erau tâlhari. Ce pradă ușoară ar fi fost pentru acei tâlhari caravana împărătesei! Ar fi putut s-o ucidă pe împărătească și pe eunucii ei, și să fure toate bogățiile pe care le avea la ea.

Dar știți ceva? Când mergi să-L întâlnești pe Hristos, când ești absolut hotărât să-L vezi, nu te mai interesează pericolele și nu-ți mai pasă de nimic altceva. Tu ai o singură țintă, un singur obiectiv, iar acela este să-L întâlnești pe Hristos. O, dacă ar putea flămânzi lumea în felul acesta! Ea voia să-L întâlnească pe Hristos, aceasta era ținta ei! De fapt, ea urma să-L întâlnească pe Solomon, care avea darul, și să vadă dacă Dumnezeu era într-adevăr cu el. Vedeți? Ea nu se mai gândea la nici un pericol, nu o mai interesa nimic altceva, decât să-L vadă pe El.

Odată, am văzut o femeie care s-a ridicat și a strigat, după care a început să alerge și să sară peste scaune. A sărit peste vreo patru rânduri. Cineva a zis: „Femeia aceea putea să-și rupă gâtul!” Eu o cunoșteam, fiindcă era o gospodină din împrejurimi, așa că le-am zis: „Nu s-a gândit la aceasta!” Ea tocmai trecuse în acea stare și nu mai putea sta jos. Aceasta era tot. Ea alerga, era înflăcărată. Simțea nevoia să alerge; nu se mai

gândea la pericole, ci fugea pur și simplu mai departe.

Cum ziceți voi: „Dacă nu faci cutare și cutare lucru, vei muri.” Aceste lucruri nu se mai văd, ci dacă iei în tine Cuvântul lui Dumnezeu, alergi tot înainte. Așa alerga ea!

Dacă vă uitați pe hartă, veți vedea că între Ierusalim și Seba este deșertul Sahara.

Cu cămila, ai nevoie de trei luni ca să-l poți străbate. Ea nu l-a traversat într-un Cadillac cu aer condiționat, înțelegeți? Ci călare pe cămilă, timp de trei luni. Ea flămânzea cu adevărat după Dumnezeu. Problema penticostalilor de astăzi este că avem totul sub nas, ne uităm și zicem: „Da, este în ordine. Este bine așa.” Înțelegeți? Dar atunci când trebuie să plătești un preț, te bucuri cu adevărat de ceea ce primești. Înțelegeți? Așa este.

Așadar, ea trebuia să traverseze Sahara.

Călătoreau aproape toată noaptea pe cămile. Era însoțită, probabil, de câteva servitoare și de eunuci și nu se gândea că ar putea exista alte pericole. Zi de zi, când poposeau prin oaze, ea deschidea manuscrisele despre Iahveh și citea, fiindcă credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Vedeți? Ea avea acele suluri și le citea fiindcă voia să știe exact Cine era Iahveh și să-l cunoască pe Solomon, prin care lucra acest Iahveh. De aceea s-a dus: fiindcă voia să afle.

În final, a ajuns la poartă. Odată ajunsă acolo, probabil a descărcat de pe cămile și a poposit în loc deschis. Haideți să facem o scurtă adaptare. Acolo erau oameni veniți din toate părțile. A doua zi dimineața, ea s-a aranjat și s-a dus să-l întâlnească pe împărat.

Atunci a răsunat muzica și a venit păstorul Solomon. Împărăteasa nu avea număr de rugăciune, așa că a stat mai în spate și a așteptat, iar când păstorul Solomon a început să vorbească, ea și-a dat seama

că vorbește cu înțelepciune, și că era exact cum i se povestise.

În ziua următoare s-a dus din nou și s-a așezat mai aproape, pe la mijloc, apoi a reușit să vină și mai aproape de el, până când s-a trezit că a ajuns în rândul de rugăciune. Ajunsă în fața lui Solomon, ea a zis: „Acum voi ști dacă este adevărat sau nu ceea ce mi s-a spus. Ceva din sufletul meu îmi spune că este adevărat.” Biblia spune că nu exista nimic să nu fie cunoscut de Solomon. Așa este. Și știți ce a spus ea, atunci când Solomon a început să-i vorbească și să-i descopere gândurile și dorințele inimii?

S-a ridicat în picioare în fața poporului – a, vrea s-o priviți cu atenție pe păgâna aceasta -, și a zis: „Tot ce am auzit este adevărat; ba chiar am văzut mai mult decât mi s-a spus.” Era mai mult decât convinsă, pentru că a văzut acele lucruri împlinindu-se cu ceilalți, dar acum le vedea împlinite cu ea însăși. Amin.

Dacă nu crezi că Duhul Sfânt are dreptate, încearcă-L și tu. Poate ai auzit ce s-a întâmplat cu alții, dar așteaptă până când El ajunge la tine. Atunci vei ști cu siguranță că este darul lui Dumnezeu. El alungă mânia, păcatul, necredința, toate îndoielile și temerile. Chiar și frica de moarte dispare atunci când vine Duhul Sfânt în tine. Acesta este adevărul, prieteni. Dacă nu L-ați primit încă, nu lăsați să treacă noaptea aceasta fără să-L primiți!

Ce lucru minunat! Micuța doamnă era atât de emoționată încât s-a ridicat și a vorbit acolo. Ba chiar a vrut să ia și niște pământ cu ea acasă, pentru că devenise credincioasă. Nu este de mirare că Isus a spus: *„Împărăteasa de la Miazăzi se va scula alături de neamul acesta în ziua judecății și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”*

Solomon avea numai deosebirea duhurilor, dar priviți cât de măreț era El!

În seara aceasta, la două mii de ani de când El a murit, a fost îngropat și S-a ridicat din nou în slavă, ca Mare Preot, într-o lume necredincioasă, comunistă, în mijlocul tuturor acestor lucruri, stă Unul mai mare decât Solomon, mai mare decât toți, Același Dumnezeu cu același dar făgăduit, același Duh Sfânt și aceeași Viață veșnică.

Ce se întâmplase cu doamna aceea? Ea văzuse pentru prima dată în viața ei ceva real, nu un teatru, un ritual, o prefăcătorie sau ceva de felul acesta. Ea venise la o biserică în care Îl văzuse pe Dumnezeu în acțiune. Dacă această femeie se va ridica alături de generația care era pe pământ în zilele lui Isus și o va osândi, ce să mai spunem de generația de astăzi?

Ea a mers două mii sau nu știu câte mii de mile, timp de aproximativ nouăzeci de zile. Odată am calculat și mi-am și notat ce distanță a parcurs ea. Ce știu este că o asemenea călătorie prin deșert era foarte periculoasă și dura în jur de nouăzeci de zile, adică trei luni, și aceasta numai ca să audă înțelepciunea lui Solomon. Iar noi, cei din America, abia dacă trecem strada ca să vedem puterea învierii lui Isus Hristos, prin Biblie, prin acest Urim și Tumim despre care El a spus că Îl va reflecta în zilele din urmă. Biblia dovedește că suntem aici.

Duhul Sfânt a coborât în biserică cu mărturia Cuvântului și a făcut în mijlocul nostru semnele și minunile lui Isus Hristos cel înviat, Unul mai mare decât Solomon. Duhul nemuritor al lui Dumnezeu lucrează, și nu numai printr-un om, ci cu întreaga biserică, arătând semne și minuni, vindecând bolnavii, înviind morții, scoțând duhuri și întorcându-i pe păcătoși. Prin aceste semne, El arată că este aici, descoperind inima și gândurile oamenilor, așa cum a promis că va face. Țineți minte că acesta a fost ultimul semn pe care l-a primit Israel, și tot acesta este ultimul semn făgăduit pentru noi acum: semnul zilelor de pe urmă. Aici suntem noi.

Împărăteasa aceasta a văzut ceva real, ceva ce putea vedea cu proprii săi ochi. Ceva adevărat. Ea a putut vedea manifestarea Duhului prin acel bărbat și a știut că acel lucru nu putea fi...

Dacă biserica de astăzi n-ar scoate presiunea aburului prin fluier, ci l-ar pune la treabă, însetând și flămânzind să-i aducă pe oameni să vadă aceste lucruri... Înțelegeți? Ei vor să vadă ceva real. Oamenii care flămânzesc și însetează după Dumnezeu, nu mai vor să vină doar și să-și treacă numele într-un registru, ci vor să vadă ceva adevărat.

Poate v-am mai povestit această întâmplare care s-a petrecut nu cu mult timp în urmă. După cum știți, mie îmi place să vânez. Nu sunt vânător, dar vânez în Africa, în India și oriunde ajung în lume. Mama mea era pe jumătate indiană, iar bunicul era un vânător vestit, așa că și eu am îndrăgit vânătoria. Primul lucru pe care l-am cumpărat cu cei douăzeci și cinci de cenți primiți pentru o zi de semănat cartofi, au fost două capcane de metal. Așa mi-am început cariera de vânător. Am prins un oposum și i-am vândut blana, iar cu banii aceia mi-am mai luat câteva capcane. Atunci a început afacerea. Aveam doar opt ani, iar de atunci am vânat tot timpul.

Obişnuiam să vânez, departe, în pădurile din nord, alături de un vânător foarte bun din zona aceea, pe nume Bert Call. El era un vânător adevărat, nu trebuia să-i porți de grijă. De multe ori, când pleci în pădure cu un om care nu știe să se orienteze sau să urmeze semnele precum mușchiul de pe copaci și altele, te trezești că trebuie să-l cauți câte două zile. Dar cu Bert nu era așa. În șesurile din Maine și peste tot, el știa exact unde se află. Dacă plecam la vânătoria dimineața, nu trebuia să-ți faci griji. Chiar dacă ne despărțeam, seara Bert era la locul de întâlnire. Ne plăcea să vânam împreună.

Un singur lucru aveam împotriva lui, și anume că era cel mai crud om pe care l-am cunoscut. Avea ochii ca de șopârlă, întinși, cum

Încearcă să și-i machieze femeile din ziua de azi. Nu arăta ca un om normal, iar ochii aceia de șopârlă arătau răutatea din el.

Când mergeam împreună la vânătoare, împuşca în fața mea pui de căprioară numai ca să mă necăjească pe mine. Eu nu am nimic împotriva vânatului puilor, de vreme ce legea spune că este voie; administrația pădurilor spune că sunt destui, așa că au permis acest lucru, deci nu contează vârsta animalului.

Avraam a ucis odată un vițel și l-a gătit, iar Domnul a mâncat. Așa este. Așa că nu uciderea puilor era problema, ci faptul că o făcea din răutate, iar eu cred că aceasta este o crimă. Eu n-aș putea să vânez așa.

Când vedea un pui de ciută, Bert se întorcea și trăgea în el. Eu i-am zis: „Bert, tu ești un om bun și eu te iubesc, dar nu am mai văzut oameni care să fie atât de nemiloși ca tine.”

„Hei, pastore, așa sunteți voi toți, prea sensibili. Termină cu asta!” mi-a răspuns el.

Într-o iarnă m-am dus din nou acolo ca să vânam împreună. De fapt, era toamna târziu, ninsese, iar sezonul de vânătoare începuse deja de câteva săptămâni. M-am întâlnit cu Bert acolo, și am ridicat tabăra. Am băut câte o ciocolată caldă de la termos, apoi ne-am apucat de treabă. Ne prinsese noaptea prin zăpadă, așa că făcuserăm un foc – aveam întotdeauna chibrituri la noi, câte un sandvici sau ceva de mâncare, și ciocolată caldă la termos, ca să ne țină de cald toată noaptea.

În dimineața aceea am urcat pe Jefferson Notch și am trecut în Presidențial Range. N-am găsit nici măcar o urmă de

căprioară. Ziceți că Houdini a fost un maestru al evadărilor? Ei bine, ciutele cu codiță albă sunt și mai bune la așa ceva. Se ascund prin desigurii și nu le mai vezi. Abia seara târziu, înainte de lăsarea întunericului, poți vedea vreuna mișcându-se, iar dacă era lună plină, nu ieșeau decât noaptea târziu. Înțelegeți? După ce trăgeai spre ele, cu greu le mai dădeai de urmă, dar în dimineața aceea, nu am găsit nici măcar o urmă.

Se apropia amiaza, dar chiar înainte de a pleca, Bert mi-a zis: „Am ceva pentru tine, Billy.

„Ce anume?” l-am întrebat eu. Atunci a scos din buzunar un fluier. „Este pentru coioți?”

„Nu,” a răspuns el. „Este un fluier care cheamă căprioarele. Ia ascultă!” A suflat în fluier și s-a auzit ca atunci când mugește un pui de căprioară aflat în pericol, care își strigă mama.

„Bert, nu poți face aceasta!” i-am zis eu.

„Oh, predicatorule, voi sunteți prea fricoși ca să fiți vânători,” mi-a replicat el.

„Bert, mie chiar îmi place să vânez, dar nu împușc pui mici de căprioară. Nu se cade să folosești un asemenea fluier. Nu sufla din el!”

„Stai să vezi,” a zis el.

Pe la ora unsprezece am ajuns într-un luminiș

mare cam cât sala aceasta, acoperit de zăpadă. Eu uitasem de fluier și am văzut că Bert s-a întins să ia ceva. M-am gândit că vrea să soarbă o gură de ciocolată caldă, dar el a scos fluierul. Când l-am văzut, i-am zis: „Bert, nu face aceasta!”

El mi-a făcut semn să tac, după care a suflat în fluier. Sunetul era exact ca al unui pui de ciută care își caută mama.

După ce a sunat, în partea opusă a luminișului a apărut o căprioară mare, o mamă adevărată, cu urechi mari, cu ochi mari căprui, un exemplar foarte frumos. Bert se ascunsese în spatele unui tufiș și mă privea cu ochii lui de șopârlă. Eu mă gândeam: „Vai, sper că nu are de gând să facă așa ceva!” Dar el a sunat din nou din fluier.

Este foarte neobișnuit pentru o căprioară să se arate într-un asemenea moment al zilei, mai ales în sezonul de vânatoare. dar când Bert a sunat din nou, ea a ieșit drept în luminiș, ceea ce este și mai neobișnuit la ele. Dar vedeți voi, ea era mamă, avea inimă de mamă. Nu ieșise ca să arate cât este de neînfricată, dar pentru că simțea ca o mamă, știa că trebuie să găsească puiul aflat în necaz, iar în clipa aceea nu se mai temea de nimic. Voia doar să găsească puiul care plângea. Parcă o văd cum stătea cu urechile ciulite și asculta atentă.

Atunci m-am uitat spre Bert. Noi nu încărcam arma decât atunci când vedeam ceva spre care să tragem. L-am văzut cum a încărcat un glonț. Avea un calibru .30-06. Avea țintă sigură. L-am văzut cum s-a ridicat și m-am gândit: „Vai de mine, glonțul îi va zdrobi inima credincioasă de mamă. Cum poate face așa ceva, când căprioara aceasta nu vrea decât să-și găsească puiul?” Înțelegeți?

Atunci el a sunat din nou. Atunci căprioara l-a simțit pe vânător, dar nu a fugit. În mod normal, așa ar fi făcut, dar

glasul puiului se auzea atât de jalnic, încât nu-i mai păsa de moarte. Ea era hotărâtă să găsească puiul aflat în necaz. Aceasta este o purtare de mamă adevărată; nimic nu poate înlocui așa ceva, decât Domnul.

Domnul a zis: *„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip.*

„Iată că te-am săpat pe mâinile Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!” (Isaia 49.15-16).

Am văzut cum vânătorul s-a întors și și-a pregătit arma. Știam că glonțul fusese îndreptat spre inima ei, un glonț explozibil, de doisprezece grame. Acesta i-ar fi smuls din piept inima de mamă. Mă gândeam: „Oare cum poate face așa ceva?” Nu puteam să mă uit, așa că m-am întors cu spatele și m-am rugat, pentru că eram după niște tufișuri: „Tată ceresc, nu-l lăsa să facă lucrul acesta, nu-i da voie!” Asculta, și mă așteptam ca dint-o clipă în alta să aud arma trăgând. Dar nu s-a auzit nimic. Am mai așteptat puțin, dar focul de armă tot nu s-a auzit. M-am întors să văd ce se întâmplă și am văzut arma lăsată în jos. Vânătorul s-a întors și el spre mine, iar când l-am privit, am văzut cum lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. A aruncat arma la pământ, m-a apucat de pantaloni și a zis: „Billy, m-am săturat! Roagă-te pentru mine și condu-mă la acel Isus despre care vorbești.”

Ce se întâmplase? Care era problema? Văzuse ceva adevărat. Văzuse ceva ce nu putea fi regizat, ceva original, iar aceasta l-a mișcat. Aceasta dorim să vedem fiecare dintre noi: ceva real, nu ceva regizat, prefăcut, ci un Dumnezeu real, o iubire adevărată, în acțiune. Nu tânjesc inimile voastre după lucrul acesta? Haideți să ne plecăm capetele și să vorbim o clipă cu El.

În timp ce stăm cu capetele plecate,

gândiți-vă cu sinceritate câți dintre voi, cei prezenți în seara aceasta aici, ați vrea să fiți creștini în măsura în care căprioara aceea era mamă? Ridicați mâna și spuneți: „Vreau să fiu un astfel de creștin. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Spuneți: „Chiar dacă ceva m-ar trimite direct în ghearele morții, iubirea mea pentru Hristos m-ar face să nu mă clintesc, pentru că este o dragoste nemuritoare. Îl iubesc cu tot ce sunt.” El vă vede mâinile.

Tată ceresc, într-adevăr aici se află Unul mai mare decât Solomon, Unul mai mare decât oricare dintre proroci. Duhul Sfânt este aici, Darul lui Dumnezeu pentru oameni. Sute și sute de ani, El nu S-a putut desfășura în biserică, dar a promis că în zilele din urmă va avea o biserică fără pată și fără zbârcitură. În seara aceasta, noi Îl vedem manifestându-se.

El a venit în mijlocul nostru vorbind în limbi, ne-a umplut de bucurie, și ne dă daruri din ce în ce mai minunate. El vindecă bolnavii și înviază morții. El este Cuvântul lui Dumnezeu; El este Cuvântul făcut trup. *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* (Evrei 4.12). Este Duhul Sfânt.

... Tată, lumea nu vede nici o diferență între ei și ceilalți din lume, dar Tu poți trezi la realitate pe unul dintre copiii Tăi, folosindu-Te de o bătrână mamă căprioară. Îți mulțumesc pentru aceasta, Doamne.

În seara aceasta, Te rog să îngădui ca Duhul Sfânt să umple fiecare inimă cu pace și dragoste, ca noi să vedem mâna Dumnezeului nostru, pentru că într-adevăr, aici este Unul mai mare decât Solomon. Tu ai promis că în zilele din urmă vei face acest lucru, la fel cum a fost în zilele lui Noe și în zilele Sodomei. În vremea aceea, Tu ai lucrat cu iudeii și cu samaritenii, apoi Te-ai pus și la dispoziția neamurilor două mii

de ani.

Acum, la sfârșitul timpului, Tu ești Același Dumnezeu drept, Doamne. Iudeii au văzut semnul și L-au respins, dar după aceea au fost și ei respinși. Tată, dacă Tu le-ai fi dat lor semnul, iar pe neamuri le-ai fi lăsat să meargă prin teologie... Dar Tu nu ești un asemenea Tată, ci ești Același. Tu împarți totul egal între copiii Tăi, pentru că îi iubești pe toți, așa că fiecare generație și fiecare epocă a primit semnul și darul ei.

Tată, în seara aceasta Îți suntem recunoscători pentru că avem semnul Duhului Sfânt, pe Isus cel înviat, care-și pregătește biserica. Bindecuvântează-ne în seara aceasta cu prezența Ta, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Fraților, să ne îndreptăm inimile spre El. Îmi pare rău că v-am ținut atât de mult; am depășit timpul cu o jumătate de oră. I-am spus lui Billy că voi încheia la ora nouă și jumătate, pentru ca frații să aibă timp pentru serviciul de botez și pentru ce mai este de făcut. Trebuie să ne trezim la ora trei dimineața, ceea ce mă neliniștește. De aceea îmi scurtez mesajele în felul acesta. Vă rog să mă iertați, dar nădăjduiesc că Duhul Sfânt a vorbit inimilor voastre, ca să vă facă să credeți din toată inima. Așa este.

Dacă s-au împărțit numere de rugăciune, putem să le strigăm și să ne rugăm. Sau putem face altfel, la încheierea adunării putem să le dăm tuturor aceeași șansă. Haideți să ne rugăm și să-l cerem Tatălui ceresc vindecarea oricărui om de aici, care are suficientă credință încât să-L atingă. Vreți să facem lucrul acesta? Aveți destulă credință încât să facem aceasta? Ridicați mâinile. Așa, foarte bine.

Fraților, vedeți unde vreau să ajung? Iată, încerc un lucru dificil. Aici sunt oameni pe care nu-i cunosc, dar Dumnezeu îi

cunoaște. Ei au venit să vadă înțelepciunea lui Solomon și lucrările lui Isus...
Țineți mine, Dumnezeu nu Se schimbă, ci rămâne întotdeauna Același Dumnezeu.
De

aceea credința mea se bazează pe Biblie. Dacă Dumnezeu ia o decizie sau spune ceva, hotărârea aceea rămâne așa; nu se mai poate schimba. Fiecare din deciziile Lui este desăvârșită, pentru că El este veșnic.

Știți ce înseamnă veșnic? Înseamnă că nu are sfârșit, continuă la nesfârșit. Înțelegeți?

Aceasta înseamnă veșnic. El nu are nici început, nici sfârșit. Tot ce a început se va sfârși, de aceea este nevoie să fim născuți din Duhul lui Dumnezeu și să avem dragostea lui Dumnezeu în noi, să avem Viața veșnică. În limba greacă, „ZOE” înseamnă Viața lui Dumnezeu în noi. Viața aceea nu se mai poate sfârși, așa cum nici Dumnezeu nu are sfârșit, pentru că Viața este chiar parte din Dumnezeu, din veșnicie. Așa este. Acela este Duhul Lui.

Duhul Lui a lucrat pe vremea lui Solomon, în timpul Domnului Isus, și a promis că va lucra din nou în zilele din urmă. Este același Dumnezeu. Amin. Este făgăduința Lui. Credeți lucrul acesta, nu-i așa? Credeți, fraților? Foarte bine.

Aș vrea să vă iau pe toți cu mine la aceste întâlniri, fiindcă sunteți un sprijin foarte bun. Dumnezeu poate face orice într-o astfel de adunare. Așa este. Dacă mă voi întoarce în toamna viitoare, să veniți din nou, cu toții, ca să ținem din nou câteva seri de adunări, să avem părtășie. Până atunci, rugați-vă pentru mine.

Iată, stau aici și din toți oamenii din audiență, nu o cunosc decât pe sora Bryant și pe fratele de aici. El a fost baptist, vorbea despre Duhul Sfânt și despre astfel de lucruri, dar nu putea să se lase de fumat. A participat la o serie de interviuri, apoi Duhul Sfânt a intrat în acțiune, și totul s-a terminat acolo. El mi-a zis: „Eu locuiesc în

Carolina de Sud și nu știu unde să merg...”

„Du-te la adunarea fratelui Bigby,” i-am răspuns eu. ”Acela este un loc bun în care poți merge, pentru că fratele este un învățător bun, și un om al lui Dumnezeu.”

Nu cunoșteam prea mulți frați, dar pe fratele Bigby îl știam. Eu știu că sunt și alți frați cumsecade, pentru că i-am întâlnit aici, în sală, peste tot unde privesc, văd numai copiii lui Dumnezeu.

Câți bolnavi sunt aici? Eu nu vă cunosc, dar Dumnezeu poate să vă ajute. Eu nu știu ce probleme aveți, nu știu nimic despre voi. Nu mai știu dacă aici sau în altă adunare, a venit pe platformă o femeie și mi-a zis: „Eu te cunosc. Am mai fost la o adunare de-a ta, acum patru sau cinci ani.”

Gândiți-vă, câte zeci de mii de oameni am mai întâlnit de atunci încoace? Înțelegeți? Nu am cum să vă țin minte, doar pentru că treceți pe platformă sau stați în audiență. Câți dintre voi sunt bolnavi? Câți știți că eu nu vă cunosc și nu știu nimic despre voi? Ridicați mâinile, oriunde sunteți. Cam toată lumea. Sunt sigur că Dumnezeu ne va ajuta.

Uite ce vreau să faceți.. Nu vă mai gândiți la noi, predicatorii de pe platformă. Noi nu umblăm prin camere întunecate cu table de ghicitorie, pentru că aceea este lucrarea diavolului. Aici totul se petrece la Lumină, în prezența lui Isus Hristos și a Bisericii Lui, a Sfintei Scripturi care stă martoră. Acesta este Urim și Tumim al nostru, pieptarul întărit al fiecărui credincios. Așa este. Înțelegeți? Urim și Tumim este supranaturalul care a ieșit și S-a manifestat în El.

Credeți din toată inima voastră, și nu vă îndoșiți. Vreau să credeți cu adevărat. Rugați-vă și spuneți: „Tată ceresc, Îți mulțumesc pentru că L-ai trimis pe Fiul Tău, Isus Hristos. El a murit în locul meu; El a fost străpuns pentru fărădelegile noastre și în rănilor Lui suntem vindecați, prin lucrurile pe care le-a făcut El. În seara aceasta, El stă la dreapta mării și mijlocește pentru noi.

Fratele Branham ne-a spus serile trecute că Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tășuri, și că El cercetează inima și răunchii. Când ai venit pe pământ, Tu ai fost Cuvântul făcut trup, care a locuit printre noi. Știm că Tu erai chiar Cuvântul și credem că acest cuvânt a venit din nou sub forma Duhului Sfânt, pentru a legitima și a așeza Cuvântul scris.

Cândva, o femeie s-a atins de haina Ta și Fiul Tău, Isus Hristos, S-a întors spre ea, a recunoscut-o și i-a spus că problema ei era o scurgere de sânge. La fel s-a întâmplat și cu orbul care L-a oprit, și cu mulți alții despre care vorbesc Scripturile. Noi știm că Tu ai spus: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”*

Domnul a spus aceasta, este adevărat, fraților? Trebuie să credem aceasta acum. Rugați-vă cu toții și credeți din toată inima.

Fiecare dintre voi să alunge orice necredință! Alungați-o de la voi, muștrați-o în Numele Domnului Isus. Luați Cuvântul lui Dumnezeu în voi și spuneți: „Sunt credincios și cred din toată inima mea.”

Eu nu pot spune sigur ce va face El; nu pot să-L oblig să facă un anumit lucru, pentru că El este Dumnezeu. Înțelegeți? Eu doar Îl cred. Deci, dacă El nu va vrea să facă un lucru, vom striga numerele de

rugăciune, și, împreună cu ceilalți predicatori, ne vom ruga pentru fiecare în parte. Dar cred că cel mai important lucru pentru un creștin este...

Priviți la sutașul roman. Iudeul i-a spus

Domnului Isus: „Vino, pune-Ți mâinile peste fiica mea, și se va însănătoși.”

Dar romanul a spus: „Eu am o credință mai mare. Spune doar un cuvânt, și va fi de-ajuns.”

Isus S-a întors spre el și i-a zis: „În tot

Israelul n-am întâlnit o asemenea credință.” Vedeți? Așa suntem noi, neamurile.

Noi trebuie să

știm că fiecare Cuvânt al Lui este adevărat. Acesta este singurul motiv pentru care stau în seara aceasta aici, pentru că El ne-a făgăduit aceasta prin Cuvântul Său. De ani de zile aștept să se întâmple ceva măreț în zilele din urmă. Știți, ni s-a făgăduit că inimile copiilor vor fi întoarse la credința părinților de la Cincizecime. Așa este. Noi așteptăm lucrul acesta. El l-a făgăduit, iar noi Îl credem.

Acum haideți să ne rugăm împreună. Să credem că Dumnezeu ne va ajuta. Nădăjduiesc că o va face.

Iată, este chiar deasupra unei femei de

acolo. Ea se uită la mine, o văd chiar aici. Femeia plânge și ține mâna așa, la față. Are un bandaj pe față. Poate a fost lovită cu un lemn sau ceva. Crezi că Dumnezeu poate să-mi

spună ce s-a întâmplat cu tine? Îl vei accepta? Tu ai cancer. Crezi că Dumnezeu poate să te vindece? Primești vindecarea? Atunci este în ordine, vei fi bine. Amin.

Domnișoara cu pulover închis la culoare, care

tocmai a lăsat mâna jos și ține degetul pe buze. Ai ridicat mâna acum câteva minute, în semn că dorești să ne rugăm pentru tine. Crezi că Dumnezeu poate

să-mi descopere care este problema ta? Crezi? Dacă crezi din toată inima, atunci nu vei mai avea probleme cu inima. Te vei face bine. Crezi că problema pe care o ai la inimă, va trece? Foarte bine. Tot ce trebuie să faci este să crezi. Asta-i tot.

Nu-i cunosc pe oamenii aceia, îmi sunt străini, dar mă credeți? Iată, nu țin în mâini decât Biblia. Din câte știu, nu i-am văzut niciodată pe oamenii aceștia. Dar cum mă simt! Slăvit să fie Domnul! Fraților, Duhul Sfânt... priviți, vă rog. Lângă femeia aceea este o Lumină. Este o Lumină care curge lin, strălucind deasupra ei. Nu o vedeți? Lângă doamna de aici. Ea se roagă pentru fiul ei, care are probleme mintale. Este adevărat, doamnă? Ridică mâna dacă este adevărat. Ai credință. Vedeți?

Doamna de lângă tine a fost mișcată de ceea ce a auzit și Lumina s-a mutat peste ea. Ai număr de rugăciune? Nu ai? Este în ordine. Nici nu ai nevoie. Doamna de alături, Lumina este chiar deasupra ta. Uită-te la mine, soră. Crezi că sunt slujitorul Lui? Da? Fiica ta tocmai a suferit o operație, iar tu te rogi pentru ea. Dacă este adevărat, ridică mâna. Foarte bine. Nu te îndoii, ea va fi bine. Crezi aceasta?

De ce plângi, doamnă? Te simți sfâșiată nu-i așa? Crezi că sunt prorocul Lui? Nu mai plânge și uită-te la mine. Nu face lucrul acesta. Te-ai hotărât să faci un lucru, dar nu-l vei face. Nu merită. Așa este. Păzește-te să nu faci așa ceva. Totul va fi bine, doar să treci peste lucrul acela și să nu-l faci. Să nu iei niciodată viața cuiva, pentru că aceasta nu este o soluție. Nu te duce să faci lucrul acela! Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Tu nu ești de aici. Acum vei merge spre Charlotte. Așa este. Doamnă Mongolo, du-te înapoi, nu face aceasta și Domnul va fi lângă tine. Totul va fi bine, crezi aceasta? Doar să crezi. Nu te îndoii deloc, doar crede din toată inima.

În spate de tot, lângă bărbatul cu cămașa albă, este o femeie cu probleme de piele. Doamnă, crezi că Dumnezeu te va

vindeca? Accepți și crezi lucrul acesta? Așa este. Iat-o! Ridică-te în picioare și dă-I slavă lui Dumnezeu, și acel lucru te va părăsi. Ai număr de rugăciune? Nici nu-ți trebuie. Când ai o asemenea credință, nu este nevoie de număr de rugăciune. Problema ta va dispărea, pentru că umbra care stătea lângă tine a plecat. Vedeți?

În partea aceasta stă o doamnă. Doamne, ajut-o să nu piardă vindecarea. Ea a avut probleme în urma unui accident de mașină. Acum are probleme de inconștiență sau semi-conștiență. Femeia nu este de aici, ci din Georgia. Doar crede, doamnă Griffin, și te vei face bine. Eu îi sunt străin, nu o cunosc. Ridică-te, doamnă și primește-L pe Domnul Isus ca Vindecătorul tău. Credeți, prieteni?

Acolo în spate este o doamnă și se roagă pentru un prieten alcoolic și pentru un altul care are o tumoră pe creier. Tu ai fost cândva la una din adunările mele, și ai fost vindecată de cancer. Așa este. Locuiești în Charleston. Domnișoară Rearling, du-te acasă, fiindcă Isus Hristos îți va asculta cererile. Amin.

Credeți din toată inima? Credeți că Duhul Sfânt a traversat întreaga clădire? Sunteți voi niște credincioși adevărați? Câți dintre voi cred că aici este Unul mai mare decât Solomon? Câți din voi cred că El a spus: „Își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși?” Credeți aceasta? Ați spus că sunteți credincioși. Puneți-vă mâinile unii peste alții.

Tată ceresc, îți predau Ție această audiență. Am vorbit despre darurile mărețe ale fiecărei epoci, iar acum suntem aici, cu inima legată de Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt este aici cu noi, manifestându-Se, arătând că biserica primește ultimul semn înainte ca Dumnezeu să vină și să-Și ia Biserica în slavă.

Fie ca Duhul Sfânt să privească spre inimile acestor credincioși care și-au pus mâinile peste ceilalți, rugându-se pentru ei. Tu ai zis: *„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși.”* (Iacov 5.15). Și a mai zis: *„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”* (Marcu 16.17-18). Noi am învățat că acolo unde sunt adunați doi sau trei în Numele Tău, ești și Tu în mijlocul lor. Înseamnă că în seara aceasta, Tu ești aici la fel de real ca atunci când ai pășit alături de Cleopa și celălalt ucenic, Doamne, și ai frânt pâinea. Ei Te-au recunoscut după acel semn pe care L-ai făcut înainte de a fi răstignit și astfel au știut că ai înviat din morți, așa că s-au grăbit să se întoarcă să le spună și celorlalți vestea că „Domnul a înviat cu adevărat.”

Doamne, Te rugăm să fii cu noi. Fă ca puterea Duhului Sfânt să elibereze fiecare om care se află în seara aceasta aici, legat de diferite boli. Iată, eu îmi pun mâinile peste acești păstori care sunt slujitorii Tăi, și cred pentru acești oameni. Toți suntem într-un gând și o simțire, Doamne, iar Duhul Sfânt este aici ca să-i vindece pe bolnavi și suferinzi. O, Doamne, zdrobește puterea Satanei, și revarsă Duhul Sfânt peste grupul acesta de oameni. Alungă duhul necurat al necredinței, fiindcă Te rugăm în Numele lui Isus Hristos.

Eu Îl cred. Cred că fiecare dintre voi este vindecat dacă Îl primește. Noi, predicatorii de pe platformă, vom da mâinile și ne vom ruga cu voi în rugăciune. Credem din toată inima că Hristos Se manifestă aici, în mijlocul nostru. Ce este aceasta? Este Urim și Tumim, care lucrează prin Cuvânt, Duhul Sfânt făcând semnele ultimelor zile, înainte ca pământul să ardă.

Oh, ascundeți-vă în Hristos, și fiți vindecați cu toții, conform făgăduinței Lui. Toți cei care credeți, ridicați-vă în picioare, ca să ridicăm mâinile spre El. Așa este.

Prin credință privesc spre Tine,

Mielule de pe Calvar, Mântuitorule divin;

Ascultă rugăciunea mea,

Șterge vina mea,

Ca de astăzi înainte

Să fiu al Tău pe deplin!

În Numele Domnului Isus.

- Amin -